

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1950—51 m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4481; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2471).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Formanden: Under behandlingen af denne sag vil også de følgende tre sager på dagsordenen kunne berøres, men disse forslag vil blive sat til forhandling på normal måde efter behandlingen af dette punkt.

Poul Hansen (Kalundborg): De foreliggende lovforslag er fremsat for mere end 14 dage siden — såvidt jeg forstår, fordi den højtærede finansminister har ønsket at give rigsdagen god tid til behandling af dem —, og når de først i dag kommer til første behandling, skyldes det et udtrykkeligt ønske fra partiernes ordførere om at få behandlingen udskudt til efter de kommunale valg.

I forslaget om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for det kommende skatteår findes der ingen væsentlige ændringer i forhold til udskrivningsloven for indeværende skatteår. De skattefri fradrag løftes op til samme størrelse i kommunerne i Københavns omegn som i selve København, kommunerne får et noget større vederlag end hidtil for opkrævningen af statskatten og den mellemkommunale skat, og endelig lukkes et hul i bestemmelserne om tavshedspligten. Disse ændringer kan der efter vort skøn ikke rettes saglige indvendinger imod.

De forslag til afgiftslove, som findes under dagsordenens næste punkter, skal jeg, bortset fra nogle enkelte bemærkninger, ikke gå nærmere ind på, men henvise til, hvad mit partis ordfører har at sige om dem. Af ændringerne i loven om forbrugsafgifter har man især hæftet sig ved to, nemlig dels forhøjelsen af benzinafgiften med 6 øre pr. liter, dels nedsættelsen af omsætningsafgiften på restaurantsalg af stærke drikke fra 33 $\frac{1}{3}$ pct. til 25 pct. Begrundelsen for disse ændringer er ganske klar: i det første tilfælde hensynet til vor valutamæssige stilling, i det andet hensynet til bæreevnen i det pågældende erhverv. Man kan vel sige det sådan, at flere af vore forbrugsafgifter har nået den højest mulige grænse for deres ydeevne overfor statskassen. Spændes de yderligere, vil den

forbrugsnedgang, de da fremkaldt, medføre en nedgang i det samlede afgiftsprovener. De ændrede økonomiske forhold i landet har bragt omsætningsafgiften på stærke drikke op over denne grænse, og medmindre man ser et særligt formål i at holde folk fra at nyde disse drikke på restaurant, må man sætte afgiften ned. Iøvrigt vil jeg gerne minde om, at det ikke er under denne regering, omsætningsafgiften er kommet så højt op, som tilfældet er.

Hvad angår benzinafgiftens forhøjelse vil jeg på foranledning af den diskussion, der har været ført herom i pressen og andre steder, sige, at talen om, at socialdemokratiet skulle føle en særlig trang til at genere de erhvervsinteresser, der knytter sig til benzinen, naturligvis savner ethvert grundlag.

Vi kan ganske tiltræde den højtærede finansministers begrundelse for ikke vedvarende at overføre en del af forbrugsafgifternes provener til statens reguleringskonto i nationalbanken, og vi tiltræder derfor også den ændring, som foreslås på dette punkt.

Det afgørende for os ved de foreliggende skatteforslag er, som også fremhævet af den højtærede finansminister, at de indtægter, de tilsigter at skaffe statskassen, efter vor opfattelse er nødvendige, dels under hensyn til de opgaver, der påhviler staten, dels under hensyn til den økonomiske politik, der bør føres.

Efter min opfattelse er det ikke alene vor opgave i dag at drøfte selve de foreliggende skatteforslag, men også skattepolitikken som helhed og som led i den økonomiske politik, og man må jo sige, at i så henseende har vor forhandling fået en særlig baggrund i de nylig afholdte kommunalvalg, der fremfor noget stod i skatteagitationens tegn, i hvert fald fra visse partiers side. Jeg vil derfor på denne foranledning gerne gøre nogle bemærkninger om disse valg.

Lad mig straks sige, at valgenes resultat ikke er tilfredsstillende for socialdemokratiet. Vi lægger ikke skjul på, at det var os en skuffelse. Billedet var meget stærkt skiftende fra sted til sted; nogle steder havde vi dårlige resultater, andre steder står for os som opmuntrende lyspunkter — lad mig som eksempler nævne Helsingør, Holbæk og de tre Nykøbing'er. Også i landkommunerne er der gjort smukke socialdemokratiske erobringer.

Som helhed er socialdemokratiets andel i de afgivne stemmer blevet en smule mindre end i 1946, medens vor forventning var at opnå en større andel. Nogen katastrofe har